

LearnHebrewPod.com

The first conversational Hebrew course by Podcasts
Learn to speak Hebrew as it is spoken in Israel

Lesson 40 B

Anne Frank: The Diary of a Young Girl

Learn Hebrew Pod™
Language Fountain Ltd.
All rights reserved ©
contact@learnhebrewpod.com
www.learnhebrewpod.com

Jonathan: *shalom uvruchim ha-ba-im le-shi-ur mispar arba-im shel* Learn Hebrew Pod. Let us continue our reading, in Hebrew and in English from "**Anne Frank: The Diary of a Young Girl.**"

Page 89

Wednesday, March 10, 1943

Yesterday evening they were shooting non-stop. I have not yet gotten over my fear of all that's shooting or flying, and almost every night I get into dad's bed to cheer-up. It might be childish, but you should experience it for yourself before you judge it.

ע' 89

יום רביעי, 10 במרץ, 1943

אתמול בערב ירו בלי הרף. אני עדיין לא נגמלתי מהפחד שלי מפני כל מה שיורה או טס ואני נכנסת כמעט כל לילה למיטה של אבא כדי להתעודד. אולי זה ילדותי אבל את צריכה לחוות את זה על בשרך לפני שתשפטי.

amud 89

yom revi-i, 10 be-merzz, 1943

etmol ba-erev yaru bli heref. ani ada-in lo nigmalti me-ha-pachad sheli mipney kol ma she-yore o tas ve-ani nichneset kim-at kol layla la-mita shel aba kedey le-hit-oded. ulay ze yalduti aval at zzricha lachvot et ze al bsarech lifney she-tishpeti.

Page 99

Tuesday, April 27, 1943

Our menu is very lame. Dry bread for breakfast and a coffee substitute. For lunch, for two weeks already, we have had spinach or lettuce, twenty-centimeter long potatoes which taste sweetish and rotten. If anyone wants to lose weight, he should come and live in the back-house! For us, we don't see it as that tragic.

ע' 99

יום שלישי, 27 באפריל 1943

התפריט שלנו עלוב מאוד. ארוחת בוקר של לחם יבש ותחליף קפה. לארוחת צהריים אנחנו אוכלים כבר שבועיים תרד או חסה, תפוחי אדמה באורך של עשרים סנטימטר, שטעמם מתקתק ורקוב. מי שרוצה לרזות, שיבוא לגור בבית האחורי! בעינינו זה לא כל כך טראגי.

amud 99

yom shlishi, 27 be-april, 1943

ha-tafrit shelanu aluv me-od. aruchat boker shel lechem yavesh ve-tachlif kafe. le-aruchat zzo-hora-im anachnu ochlim kvar shvu-a-im tered o chasa, tapuchey adama be-orech shel esrim santimeter, she-ta-amam metaktak ve-rakuv. mi she-rozze lirzot, she-yavo lagur ba-ba-it ha-achori! be-eyneynu ze lo kol kach tragi.

Page 150

Friday, December 24, 1943

Believe me, when you're locked up for a year and a half, there are days in which the distress is just too much. Whether it is justified or not, and even though you're grateful, some feelings cannot be suppressed. Riding on a bicycle, dancing, whistling, watching the world, feeling young, knowing I'm free – for all of these I yearn, but I cannot show it. Imagine if all eight tenants started complaining or sulking, where would that lead?

ע' 150

יום שישי, 24 בדצמבר, 1943

האמיני לי, כשאת כלואה שנה וחצי, יש ימים שבהם המצוקה פשוט גדולה מדי. בין שזה מוצדק או לא, ועל אף הכרת הטובה, אי אפשר לדכא את הרגשות. לרכוב על אופניים, לרקוד, לשרוק, לראות את העולם, להרגיש צעירה, לדעת שאני חופשייה – לכל אלה אני משתוקקת, אבל אסור לי להראות את זה, כי תארי לעצמך שכל שמונת הדיירים יתחילו להתלונן או להחמיץ פנים, לאן זה יוביל?

amud 150

yom shishi, 24 be-dezember, 1943

ha-amini li, ke-she-at klu-a shana va-chezzi, yesh yamim sheba-hem ha-mezzuka pashut gdola miday. beyn she-ze muzzdak o lo, ve-al af hakarat ha-tova, i efshar ledake et ha-regashot. lirkov al ofana-im, lirkod, lishrok, lir-ot et ha-olam, le-hargish zze-ira, la-da-at she-ani chofshi-ya – lechol ele ani mishtokeket, aval asur li le-har-ot et ze, ki ta-ari le-azzmech she-kol shmonat ha-da-yarim yatchilu le-hitlonen o le-hachmizz panim, le-an ze yovil?

Page 180

Monday, February 14, 1944

On Sunday morning I noticed that Peter does not take his eyes off me. He looks at me in a totally different way than ever before...

ע' 180

יום שני, 14 בפברואר, 1944

ביום ראשון בבוקר שמת לי לב שפטר אינו מסיר את עיניו ממני. הוא הביט בי באופן שונה לחלוטין מתמיד...

amud 180

yom sheni, 14 be-febru-ar, 1944

be-yom rishon ba-boker samti lev she-Peter eyno mesir et eynav mimeni. hu hibit bi be-ofen shone lachalutin mitamid...

Page 186

Friday, February 18, 1944

Life here has become much more pleasant now. That's because it has a purpose and I can be happy about something.

ע' 186

יום שישי, 18 בפברואר, 1944

כשאני עולה למעלה, בכל שעה שהיא, יש לכך תמיד מטרה אחת והיא לראות "אותו". החיים שלי כאן נעשו עכשיו הרבה יותר נעימים, כי יש להם תכלית ואני יכולה לשמוח לקראת משהו.

amud 186

yom shishi, 18 be-febru-ar, 1944

kshe-ani ola le-mala, bechol sha-a she-hi, yesh lechach tamid matara achat ve-hi lir-ot "oto". hacha-im sheli kan na-asu achshav harbe yoter ne-imim ki yesh la-hem tachlit ve-ani yechola lismo-ach likrat mashe-hu.

Page 190

Sunday, February 27, 1944

Morning to evening I'm doing nothing, just thinking about Peter. I fall asleep with his image in front of my eyes, dream of him, and wake up with him still looking at me....

ע' 190

יום ראשון, 27 בפברואר, 1944

מבוקר עד לילה איני עושה דבר, אלא רק חושבת על פטר. אני נרדמת כשדמותו לנגד עיני, חולמת עליו ומתעוררת כשהוא עדיין מביט בי...

amud 190

yom rishon, 27 be-febru-ar, 1944

mi-boker ad layla eyni osa davar, ela rak choshevet al Peter. ani nirdemet kshe-dmuto leneged eynay, cholemet alav u-mit-oreret kshe-hu ada-in mabit bi...

Page 242

Tuesday, April 11, 1944

On the second day of Easter there is no one in the office, so we cannot move from our places until Tuesday morning. Imagine that, living in fear for two nights and a day! We did nothing, sat in the darkness....only whispering. With every creak, a warning was immediately uttered: "Shhh...Shhh..."....

And then, at eleven fifteen, noises from downstairs. In our place you could hear all the family members breathing, but other than that not a movement. Footsteps in the building, in the office, in the kitchen, and then...on our stairs. Now there was not even breathing, eight hearts were pounding. Footsteps on our stairs. After that, someone was moving the swinging cupboard. You can't imagine this moment.

"We're lost," I said, and I was already imagining that the Gestapo had come to arrest all of us. Again someone was rattling the swinging cupboard. Twice...and a can fell. Then the footsteps went away. For the time being we're saved!...

ע' 242

יום שלישי 11 באפריל, 1944

ביום השני של הפסחא אין אף אחד במשרד, כך שלא נוכל לזוז ממקומינו עד יום שלישי בבוקר. תארי לך, לחיות בפחד במשך שני לילות ויום! לא עשינו כלום, ישבנו בחושך...דיברנו בלחש, עם כל חריקה נשמעה מיד אזהרה: "ששש...ששש..."....

ואז באחת עשרה ורבע, נשמעו רחשים למטה. אצלנו אפשר היה לשמוע את כל בני המשפחה נושמים, אבל חוץ מזה אף תזוזה. צעדים בבניין, במשרד, במטבח ואז... במדרגות שלנו. עכשיו לא נשמעה עוד אף נשימה, שמונה לבבבות פעמו בחוזקה. צעדים במדרגות שלנו, אחריהם טילטל מישהו את הארון המסתובב. אי אפשר לתאר את הרגע הזה. "אנחנו אבודים" אמרתי, וכבר ראיתי בדמיוני כיצד הגסטאפו עוצר את כולנו. שוב טילטל מישהו את הארון המסתובב. פעמיים, ואז נפלה פחית, הצעדים התרחקו, בינתיים ניצלנו!...

amud 242

yom shlishi, 11 be-april, 1944

ba-yom ha-sheni shel ha-pascha eyn af echad ba-misrad, kach shelo nuchal lazuz mimkomeynu ad yom shlishi ba-boker. ta-ari lach, lich-yot be-pachad be-meshech shney leylot ve-yom! lo asinu klum, yashavnu ba-choshech... dibarnu be-lachash, im kol charika nishme-a mi-yad azhara: "shhh...shhh..."...
ve-az be-achat esre va-reva, nishme-u rechashim lemata. ezzlenu efshar ha-ya lishmo-a et kol bney ha-mishpacha noshmim, aval chuzz mi-ze af tzuza. zze-adim ba-bin-yan, ba-misrad, ba-mitbach ve-az...
ba-madregot shelanu. achshav lo nishme-a od af neshima, shmona levavot pa-amu be-chozka. zze-adim ba-madregot shelanu, achrey-hem tiltel mishe-hu et ha-aron ha-mistovev. i efshar leta-er et ha-rega ha-ze.
'anachnu avudim" amarti, ve-kvar ra-iti be-dim-yoni eych ha-gestapo ozzer et kulanu.
shuv tiltel mishe-hu et ha-aron ha-mistovev. Pa-ama-im, ve-az nafla pachit, ha-zze-adim hitrachku, bey-nata-im nizzalnu!...

Page 254

Monday, April 17 1944

What would my friends say if they knew I was lying in Peter's arms with my heart on his chest, my head on his shoulder and his head and face on mine?
Oh Anne, such a disgrace! But I feel there's no shame in this. We are locked up here, isolated from the world, why shouldn't we kiss in days such as these? Why should we wait until we get to the appropriate age?

ע' 254

יום שני 17 באפריל, 1944

מה היו אומרות החברות שלי אילו ידעו שאני שוכבת בזרועותיו של פטר כשלבי על חזהו, ראשי על כתפו, וראשו ופניו על שלי?
אוי אנה, איזו בושה; אבל לדעתי אין בזה כל בושה; אנחנו כלואים כאן, מנותקים מהעולם, מדוע שלא נתנשק בימים כאלה? מדוע שנמתין עד שנגיע לגיל המתאים?

amud 254

yom sheni, 17 be-april, 1944

ma ha-yu omrot ha-chaverot sheli ilu yad-u she-ani shochevet bizro-otav shel Peter kshe-libi al chaze-hu, roshi al ktefo, ve-roshe u-fanav al sheli?
oy Ana, eyzo busha; aval leda-ati eyn ba-ze kol busha; anachnu klu-im kan, menutakim me-ha-olam, madu-a shelo nitnashek be-yamim ka-ele? madu-a she-namtin ad shenagi-a la-gil ha-mat-im?

Page 289

Friday, May 28 1944

Again and again I keep asking myself if it wouldn't be better for all of us if we were not in hiding, if we were dead now and didn't have to go through this suffering--especially not putting others at risk.

ע' 289

יום שישי, 28 במאי, 1944

שוב ושוב אני שואלת את עצמי אם לא היה טוב יותר לכולנו אילו לא הסתתרנו, אילו היינו עכשיו מתים ולא היה עלינו לעבור את הסבל הזה ובעיקר לא היינו מסכנים את האחרים.

amud 289

yom shishi, 28 be-may, 1944

shuv va-shuv ani sho-elet et azzmi im lo ha-ya tov yoter le-kulanu ilu lo histatarnu, ilu ha-inu achshav metim ve-lo ha-ya aleynu la-avor et ha-sevel ha-ze u-ve-ikar lo ha-inu mesaknim et ha-acherim.

Page 312

Saturday, July 15 1944

It's a wonder I haven't given up all my ideals already, because they seem to be absurd and impossible to carry out. Still I cling to them, in spite of everything, because I believe that people are basically good at heart.

I just cannot build everything on a foundation of death, distress and confusion. I see how every day, the world is becoming a wilderness, I hear the approaching thunder getting louder and about to kill us all. I feel the misery of millions of people, and yet, when I look up to the sky, I think that it will end up well, that also this cruelty will come to an end, that peace and tranquility will again create the order of the world. Meanwhile I have to hold on to my ideals, for maybe I will still be able to make them true someday!

Yours, Anne Frank

ע' 312

שבת, 15 ביולי, 1944

פלא הוא שלא ויתרתי על כל התקוות שלי, כי לכאורה הן מגוחכות ולא ניתן להגשימן. ובכל זאת אני דבקה בהן, למרות הכול, כיוון שאני עדיין מאמינה שהאדם הוא טוב מיסודו.

אני פשוט איני מסוגלת לבנות הכול על בסיס של מוות, מצוקה ובלבול. אני רואה כיצד העולם הופך מיום ליום לשממה, אני שומעת את הרעם הקרב ומתעצם, שיהרוג גם אותנו, אני חשה את הייסורים של מיליוני אנשים, ובכל זאת, כשאני מביטה אל השמים אני חושבת שכל זה יסתיים בטוב, שגם לאכזריות זו יבוא הקץ, ששלוה ושלוה ישררו שוב בסדרי העולם.

בינתיים עלי לשמור על רעיונותי מכל משמר, אולי אוכל בכל זאת להגשימם בימים שיבואו!

amud 312

shabat, 15 be-yuli, 1944

pele hu she-lo vitarti al kol ha-tikvot sheli, ki lich-ora hen megochachot ve-lo nitan le-hagshiman. u-ve-chol zot ani dveka ba-hen, lamrot ha-kol, keyvan she-ani ada-in ma-amina she-ha-adam hu tov mi-yesodo.

ani pashut eynei mesugelet livnot ha-kol al basis shel mavet, mezzuka ve-bilbul. ani ro-a keyzzad ha-olam hofech mi-yom le-yom le-shmama, ani shoma-at et ha-ra-am ha-karev u-mit-azzem, she-ya-harog gam otanu, ani chasha et ha-yesurim shel mil-yoney anashim,

u-ve-chol zot, keshe-ani mabita el ha-shama-im ani choshevet shekol ze ista-yem be-tov, she-gam le-achzari-yut zo yavo ha-kezz, she-shalva ve-shalom isreru shuv be-sidrey ha-olam.

bey-nata-im alay lishmor al ra-a-yonotay mi-kol mishmar, ulay uchal bechol zot le-hagshimam ba-yamim she-yavo-u!

Eran: Like most of the stories of Jewish families during those years, the Franks' story did not have a happy ending. After more than two years of confinement, just two months after Anne's 15th birthday, the German Security Police stormed the family's hiding place. They were transported to Auschwitz, where Anne's mother later died from starvation. Anne and her sister were transferred to Bergen-Belsen, where--about seven months after they had been arrested--they both died of weakness and disease. The only member of the family to survive was Anne's father. Mr. Frank returned to Amsterdam where he learned of his family's deaths and found Anne's diary.

Jonathan: *We again express our sincere thanks to Mr. Eran Zmora and Zmora Bitan/Dvir Publishers for making today's reading possible.*

In the third session of Learn Hebrew Pod's special Holocaust remembrance, we will hear the story of righteous, non-Jews who risked their own lives to rescue the innocent. We will also hear a little bit about the role of [Yad Va-shem](#) in paying tribute to these Righteous Among the Nations and in preserving the memories of the Holocaust's victims. Please join us for [shi-ur mispar arba-im gimel](#).